

N:o 19.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 21 Februari 1812.

Klagomål öfver Polisen.

Aldrig få vi vara i fred för främmande. Den ena löper ut och den andra in. Den ena klagar öfver det, och den andra öfver ett annat. Det är en ständig olåt. Många ha rätt; men många ha också orätt. Somlige klaga bara för att få klaga; somlige klaga af dumhet; somlige åter af elakhet. Embetsmän, som sjelfve icke sopat rent för sin egen dörr, borde åtminstone icke klaga på sina medbröder, som äro bättre än de sjelfve. Likväl händer det, och vi kunna icke vägra, att åtminstone — höra dem. I går, så snart vi hade gjort af med Dagligt Allehanda, och ville taga oss före något bättre ämne, kom en lång och tjock Embetsman in, och ville ändteligen, att vi skulle gripa an Polisen; ty det här går aldrig an, sade han; jag påminner och påminner dag från dag, och ändå blir det aldrig bättre. — Hvad har min Herre för anledning till sitt missnöje? sade vår Ordförande. — Det bör väl icke vara Herrarne obekant, svarade han, och skubbade sig, liksom han haft klåda på kroppen; här är ju ingen den minsta ordning; det är nästan ingen dag, som icke någonting blir bortstulet. — Ja, hvad råar Polisen för det? sade vår Ordförande. Staten kan väl icke hålla en särskilt Polishötjent för

hvar menniska heller, sade han; eller läsa fast allas händer i handklofvar; Polisen kan väl icke vara allestädes närvarande. — Ja, sade den främmande; men ingen borde få lof att stjäla; det är ju stridande mot allmänna säkerheten. — Jag vet icke att någon har fått lof heller, sade Ordföranden; det är ju strängt förbudet i Lagen. — Nå så borde också Lagen efterlefvas, sade den främmande. — Så borde det väl vara, sade vår Ordförande; men Polisen rår lika så litet för, att Lagen öfverträdes, som andre Embetsmän rå derföre. Om alla fullgjorde Lagen, så voro många Embetsmän alldeles onödige. Polisen kan ej göra mer, än att efterspana tjufvarna och befordra dem till straff, när händelsen blir angifven. Underlåtes detta af Polisen, då har Polisen icke fullgjort sin skyldighet; men härom är ju icke nu frågan. Har min Herre förlorat något, och icke fått Polisens handräckning när han begärt den? — Nej, det har jag väl icke, svarade den främmande; men jag har hört, att man stulit från många andra. — Ja, då tycker jag, sade vår Ordförande, att min Herre kan låta hvar och en tala för sig själf, och icke lägga sig i det som honom icke angår. — Nå, sade den främmande, efter jag ser att jag icke får någon handräckning i den här frågan, så måtte jag väl få den i en annan, hoppas jag. Herrarne måtte väl icke också tycka, att Polisen icke rår för, att gatorna förleden höstas voro långt orenare än i somras? — Jo visst rår Polisen för det, sade vår Ordförande, om min Herre kan bevisa, att det icke regnade och slaskade mer i förleden höst, än i förleden sommar. — Det hör alldeles icke hit, sade den främmande; det är Polisens skyldighet att hålla gatorna lika rena alla årstider; derföre betala alla husägare pengar. — Men, sade Ordföranden, Polisen kan väl icke anskaffa en så stor paraply, att den öfverskyler hela Staden och afhåller allt regn; och om än så vore, så ser jag grant, att min Herre då helt säkert skulle klaga deröfver, att solskenet afstängdes och att ingen fick se solen. Vi kunna icke befatta oss med min Herres klagopunkter. *Impossibilia non sunt petenda*. Farväl. — Ja, farväl vackert, ropade vi alle; och den främmande ruskade sig litet och gick.

Önskan.

Gud bevars ifrån de der otidigt missnöjde, sade Ordföranden. Den der Herrn är icke mors bästa barn. Det hade varit väl, om han och hans gelikar längesedan fått afsked. Jag känner honom från ungdomen.

Ängsliga Menniskor,

sade vår hederlige Gyllenpatriot, äro det ledsammaste sällskap under solen. Om det minsta gått dem emot hemma i huset, så hänga de lipen hela dagen, taga sig en fin och ängslig ton, sucka, pusta och draga ut orden så långsamt, liksom ur en tjärtunna, när de tala. Om de ville bli hemma ändå, och sucka för sig sjelfva; men de fara ut på visiter och i sällskap likaväl, och plåga andra menniskor med deras ängsliga ljud och ängsliga miner. Hvad ha andre för skyldighet att förnöta ängsliga stunder för deras skull? Denna onödiga ängslan kan räcka dygnet om: då är allt i olag; då är ingenting till nöjes; då är maten antingen för varm eller för kall; då har kusken kört antingen för fort eller för långsamt; då äro de de enda lidande i verlden, och olyckan, säga de, är liksom fastbeckad vid deras öde, ehuru alltsammans, hvaröfver de klaga, är idel bagateller och strunt, som icke är värdt att tänka på. De orka hvarken arbeta eller hvila; i både allmänna och enskilda göremål äro de håglöse och odugse, och oskyldigt folk måste derföre lida, genom deras dåliga humör. En enda sådan person kan förstöra hela glädjen äfven i ett stort sällskap. Han kan väl märka, att hans vänner icke äro roade när hans ängslighet påkommer; men han bryr sig icke derom; ty han är då sjelf hatare af glädjen, och unnar den icke heller åt andra. Derföre emottager han merendels med en föraktlig min allt hvad som säges eller göres i hans närvaro, hvilket han genast ogillar, och vill icke att andre skola vara lyckligare än han sjelf. Han ser ut, liksom malört vore lagd i allt hvad han äter eller dricker i ett godt lag, det han sjelf förgiftar. Det är be-

synnerligt nog, att detta förtretliga humör stundom anses vara ett tecken till en fin smak, som är svår att förnöja. Rätteligen är det likväl inga andra, än hans egna domestiker, som äro skyldige att tåla hans kinkiga humör. Emellan folk af godt vett bör allt gifva vika för förnuftets ljus och för belevvenhetens reglor. Ofta är också detta humör tillgjordt, för att väcka ett slags medlidande. Ofta är det en följd af svaghet och barnslighet. Ofta är det ett bevis på en mindre god karakter, men alltid är det ett bevis, att en sådan meniska hvarken kan styra sina passioner, eller har vett nog för att bli delaktig af sällskapslefnaden, från hvilken han borde uteslutas, för att genom detta straff förändra en karakter, som är en plåga både för honom sjelf och för andra.

Gubben Honnête är alldeles icke nöjd med våra

Nya Moder.

Jag var hos honom i går, och hans byggliga döttrar inkommo, klädda i nya klädningar af cambrick. — Gud bevars hur ni ser ut, sade han; det är inte nog, att man skall förkyla sig genom helnakna armar och halfnakna bröst: man skall också vara naken på ryggen. Det kan då vara något skäl med de förra, sade han (ehuru det icke lämpar sig till vårt klimat); ty vackra armar, hals och bröst äro en förnöjande syn för kavaljererna, fastän ingen friar till er just för dem allena; men en naken rygg är deremot genomstygg. Se på hvarandra, sade han, om jag icke har rätt. Kajsa Lisa, med sin bruna ludna rygg och djupa rygg-grop, ser ju för vedervärdig ut; och Maja Greta, som är mager som en skrika, med skarpa ryggknotor, ser ut på ryggen som ett benragel. Skicka bort klädningarna genast, sade han, och låt skarfvä dem: det här går aldrig an: ni skrämja bort alla karlar på det här viset, och narrar vill jag aldrig ha till mågar.

N:o 20 och 21.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 25 Februari 1812.

Om Stenpassion. (Insändt).

Stenpassionen är också en ibland människans passioner; men den är af 2:ne slag. Det ena slaget kommer af stenar i kroppen, som stundom förorsaka smärta; det andra är en böjelse i själen, att resa opp stenar af rimliga eller orimliga figurer, med rimliga eller orimliga påskrifter, egentligen för att, om möjligt är, föreviga hvad man gjort eller låtsat göra, och i synnerhet att påminna om sitt namn, det man ej vill ha glömdt för hastigt. Stenar, som uppresas af efterverlden, äro tacksamhets-offer, som hedra den döde och bevisa en verklig förtjenst: de åter, hvilka man sjelf låter uppresa medan man lefver, äro ett offer man ger sig sjelf, och bevisa ett misstroende att efterverlden icke torde vara nog tacksam emot alla de tjenester man inbillar sig hafva gjort, och om hvilka man anser sig sjelf vara skyldig att lämpligen påminna. Desse sistnämde stenar värderas föga af Allmänheten, så framt de icke äro löjlige till figur eller påskrift, då de åtminstone duga att skratta åt.

Men desse stenar kunna till och med vara brottslige. Mig har fallit i sinnet en alldeles ny lagfråga, ehuru jag icke är jurist. När Tryckfrihets-förordningen vid höga böter förbjudit lögnaktiga uppgif-

ter och vrängda framställningar till Allmänhetens förvillande, i tryckta skrifter, så måste det, efter min tanke, vara än mera brottsligt, att på allmänna platser offentligen framställa slika lagbrott; ty då tryckta skrifter läsas blott af några, så läsas deremot allmänna inskrifter af alla som gå dem förbi. Den såkallade kakelugnen, som är inflickad under tak i Slottsmuren midt för näsan på hvar och en som vandrar på Norrbro åt Staden, innehåller både lögnaktiga uppgifter och vrängda framställningar till Allmänhetens förvillande. Hvar och en, som känner rätta sammanhanget, vet att så är; och som detta sammanhang länge varit allmänt känt, så har icke heller Allmänheten hvarken af de lögnaktiga uppgifterna eller af de vrängda framställningarna hittills kunnat förvillas; men då ansvaret, enligt Tryckfrihets-förordningen, är ett och detsamma, antingen Allmänheten förvillas eller icke, och det endast är uppsåtet, men ej följden, som skall bestraffas, så har jag länge förundrat mig deröfver, att inskriften på denna oanvändbara kakelugn hvarken blifvit åtalad eller borttagen, ehuru 2:ne år förflutit sedan Tryckfrihets-förordningen utkom. Nu har likväl Kongl. Maj:t, genom nådigt Bref till Öfver-Ståthållaren i Stockholm den 23 Jan. 1812, i nåder befallt, att denna Sten skall på tjenligt sätt bortföras, och hvarigenom Allmänhetens önskan blir uppfylld.

Det är likväl märkvärdigt, huru många frågor kunna uppstå af en så liten och obetydlig omständighet, som denna lumpna och narraktiga sten. Sjelfva bortförandet kan verkställas på mångahanda sätt, och första frågan blir då naturligtvis: *hvilket sätt, af alla möjliga lämpliga, bör man då vidtaga?* Den andra frågan, som följer, är utan tyfvel: *hvar skall man placera denna sten?* ty något rum skall han väl ha, den token. Det enklaste och minst kostsamma vore ofelbart, att direkte störta honom i Norrström med pick och pack, hvilket åtminstone påskriften förtjenar; men stenen rör ju icke för att påskriften är besatt. Stenen har någon merit: påskriften åter ingen. Stenen och påskriften kosta likväl Brobyggnads-kassan (det vill säga: Stockholms Stad) rätt vackra penningar. Ingenting vore således

billigare, än att Staden kunde erhålla någon ersättning. Dertill gifves många utvägar, och deribland den, att sälja hela codiljen, som den står, med gallerverk och allt, på öppen auktion. Men om påskriften, hel eller till någon del, skall få sitta kvar på stenen i köparens hand, så bör det vara med det uttryckliga villkor, att stenen skall resas opp på nya bron vid Allmare Stäk, för att öka den öfriga samlingen af många rätt intressanta stenar, som stå deromkring vid vägen och på backarna, till resandes häpnad och förundran. Ville man ändtligen, för skam skull, öfvertäcka något namn eller någon otanke af påskriften, så kunde det lämpligast ske genom påhängning af den nya förhöjda Bro-taxan, som icke skulle vänpryda denna märkvärdiga sten. På något annat ställe i hela världen, än der, passar icke påskriften. Flyttar man stenen annorstädes, så måste hela förgyllda inskriptionen borttagas. Troligen kommer han likväl dit; ty vanligtvis betala Stensamlare och Amatöret allrämest, för att få sina kabinettkomplett. En annan utväg till inkomst gifves också derigenom, att tiden till borttagningen blefve allmänt kungjord, och att biljetter för Brobyggnads-kassans räkning försäljas till dem som vilja bese skådespelet vid återtåget. Af en så nyfiken Allmänhet, som ofta ställer sig att gapa på en död katt, kan man säkert påräkna en betydlig inkomst för 2:ne så vackra ändamål, att bli qvitt en förrarglig dumhet på Slottsbyggnaden, och att skaffa Brobyggnads-kassan någon inkomst, till ersättning för den onyttiga, dryga och dåraktiga kostnad, Kassan fått vidkännas genom denna Sten, hvilken hvarken hört till Slottet eller till Bron, och hvares påskrift är lika så orimlig, som i fall, på fotstenen under K. Gustaf Adolfs Staty, skulle stå: *Detta Slott.*

Men — ännu återstå många besynnerliga frågor, och deribland den, hvilken som skall böta för de *lögnaktiga uppgifterna* och *vrängda framställningarna*? i fall någon Aktör skulle våga sig åstad; ty brottet är väl icke mer försonadt genom påskriftens förstörande, än dylika brott voro det i tryckta skrifter, genom deras uppbrännande några år efter utspridandet. Att författaren icke kan böta, det är

nästan klarare i detta fall, än när frågan är om skrifter; och ingen af dem, hvilkas namn stå på Stenen, kan misstänkas att någonsin hafva varit författare. Gälbgjutaren, som gjutit och påsatt bokstäfverna, tyckes mig här böra representera Boktryckare och bära hundhufvudet. Han är, efter min tanke och enligt en antagen analogi, den allraskickligaste af alla möjliga representanter att betala böterna, i synnerhet som han derjemte är att anse såsom den verkliga *utgifvaren*.

Jag satt i går, sade Honnête (som är stark Arithmeticus) och grubblade på sista Bevillnings-förordningen, och jag fann der ett alldeles nytt sätt

Huru en stenrik kan hastigt bli utfattig.

Gud ske lof, sade han, att jag icke är stenrik; ty då hade jag redan, blott genom ett enda års bevillning, blifvit alldeles utfattig. — Men hur kan Bror säga det? sade Gyllenpatriot. Jag tycker bevillningen är lindrig nog. Af mina 20,000 R:dr, sade han, betalar jag 2000 R:dr i bevillning, och med de återstående 18,000 R:dr lefver jag ganska hederligt. — Ja, det är väl så, sade Honnête, men läs bara på tarifen, så får Bror se. För 500,000 R:drs inkomst betalas $22\frac{21}{2}$ procent, samt $\frac{1}{32}$ procent för hvarje 1000 R:dr deröfver. Deraf följer således, att för 5,450,000 R:drs inkomst skall betalas 100 procent, det vill säga, att Statskassan tager hela inkomsten, och att den rike mannen med 5,450,000 R:drs inkomst icke får en enda styfver i behåll, att lefva af. Äger han åter en inkomst af $5\frac{1}{2}$ million, så skall han betala 100 och $\frac{21}{32}$ procent; det vill säga, att han skall betala ej allenast hela sin inkomst, utan också en del af sitt kapital, till Staten. Har han ytterligare en inkomst af 6,400,000 R:dr, så skall han betala andra 100 procent, hvaraf följer att det slutligen skulle kunna vara en viss förmögenhets-summa, der både kapital och ränta skulle tillfalla Staten, och en ännu större, der ägaren borde betala mer än både kapital och ränta tillsammanstagne, och följaktligen att han skulle ej allenast bli alldeles utfattig, utan

också på köpet betala en ytterligare skatt, sedan han först betalt allt hvad han äger. Huru kan man då säga att icke penningemannen är träffad?

Ja, jag ser att så är, sade Gyllenpatriot; men vår fattigdom är en borgen, att vi ej komma att betala mer än vi äga. Det vore önskligt att alla misstag icke gjorde mer skada än detta. Men . . . jag skulle likväl gerna vilja vara så rik, sade han; ty då kunde jag sätta Statskassan i godt stånd, och jag är säker att jag skulle komma i hederligt ackord med Staten, utan att lida nöd på gamla dagar.

Det har ändå sina stora förmåner, både i enskilt och allmänt afseende, att vara

Anonym.

När en Auktor är känd, framställa sig häcklare mer oförsynt. Frågan blir då genast om *person*, men ej om *sak*; och i öfrigt kan ej heller en Auktor med blottadt ansigte tala så frimodigt, som en Anonym, hvilken, utan kropp och namn, blott föreställer det allmänna förnuftets organ, der frågan endast är om *sak*, men ej om *person*; det vill säga: der *saken* talar, men *personen* tiger. Utan anonymen skulle de flesta bättre arbeten och de flesta litterära försök ej se dagsljuset. Den hör också till en viss nödig blygsamhet; ty att utsetta sitt namn med stora bokstäfver på ett arbete, som angår allmänna ämnen, innebär ofta en viss oblyghet och ett visst högmod. Det är just som författaren skulle säga: «Hören, j alle som öron hafven; ty det är *jag*, som talar, det är *jag* sjelf, som nu vill undervisa er — hören!» De som ifra mot Anonymen besinna icke, att Anonymiteten är det enda medel att få dugliga arbeten allmänna, och att tryckfriheten, upplysningen, ja sjelfva den allmänna rättvisan, ej behöfva flera dråpslag för att dö, än att pålägga namnets upptäckande på hvar och en skrift, och att göra Boktryckaren till Censor. Man vinner derigenom det stora ändamålet, att i all tysthet få göra så mycket ondt man vill, utan att behöfva skämmas inför Publiken. Skälet att Anonymen

kan skriva ovett utan ansvar, är ett svagt skäl. Det mesta ovettet har alltid blifvit skrivet af ett erkänt, eller åtminstone af ett oförnekadt, namn. Men hvad betyder väl allt smågräl emellan enskilda personer, emot den stora skada, som Anonymitetens förvägrande skulle förorsaka den allmänna upplysningen? En hederlig man lider aldrig af ovett. Han är försvarad af Lagen och sin egen förtjenst. Hvad dåren lider, kan ju vara likgilltigt. Både han och anklagelsen äro glömde dagen efteråt. Hvar och en, som vill inskränka tryckfriheten; som vill hindra Anonymiteten; som vill göra Boktryckaren till Censor, och som skriker öfver tryckfrihetens missbruk, är antingen en skuggrädd däre, som ingenting förstår, eller också en bof, som är rädd att sjelf bli blottad. Ett af dessa två: det tredje gifs ej. En redlig man fruktar aldrig; hans obefläckade samvete är en säker sköld. Se der hela hemligheten af alla de tvister, memorialer, yttranden, förslag m. m., som tid efter annan af dumheten eller brottslingen framkläckas i detta enkla och så lätt begripliga ämne. Jag skulle icke heller numera förundra mig, om en och annan af dem, som förvelat passera för tryckfrihetens försvarare, skulle framställa det projekt, att skrifter och i synnerhet dagblad borde undergå censur innan de tryckas. Skälet af utländska Maktens missnöje blir, efter vanligheten, ofelbart begagnadt; men hvilken utländsk Makt lär väl bry sig om en liten småskrift i Sverige, hvilken aldrig kommer att läsas af den utländska Maktens undersåtare? Det ser nästan ut, som det snarare vore *personer* Fiscalerne ville åtkomma, än sjelfva saken, och att vissa personer äga jernbref att få göra allt hvad de ville. Låt oss tala upprigtigt. Utan att vilja gilla alla uttryck i Allmänna Opinions Organ, eller i någon annan skrift, som blifvit ställd under anmärkning, så frågas: om, i någon af dessa, man fått läsa så högst brottsliga och så grofva uttryck, som i Ströskrift utan prenumeration, der det står, att *Konung Carl XIII hade ingen arfsrätt till Svenska Thronen*, samt i Journalen för Litteraturen, der det oförsynt påstås, att *tryckfriheten har inga andra försvarare, än otidige ifrare och missbrukare af den rättighet hon gifver*, hvilket är den geme-

naste beskyllning, som kan göras Rikets Ständer och hela Nationen, som likväl gemensamt äro tryckfrihetens försvarare. Också har Journalen behagat kalla utländska Regenter, med hvilka vi äro i fred: *tyranner och våldsverkare*; men ingendera af dessa oanständiga och brottsliga skrifter är ännu aktionerad. Det vore likväl roligt nog, att få se listan på alla hemligen privilegierade personer, som gratis få skälla både på Regenter, Ständer och Medborgare. Om Journalförfattaren, i anseende till dess öfverflöd af non-sens, skulle anses icke vara *capax pœnæ*, och lika så litet kunna anklagas, som Tyska Baronerna; så inträffar icke detta med Ströskriften utan prenumeration.

Men, äfven i ett alldeles individuelt afseende är Anonymiteten ej blott oskadlig, utan också nöjsam. Om icke jag och alla mina medarbetare voro Anonymer, så hade jag ej ägt det nöjet, att i flera sällskap få höra så många upprigtiga omdömen om vår skrift och så många

Gissningar

om oss och våra namn. I synnerhet hade jag i går rätt roligt. En af Sällskapet var ganska nära att gissa rätt om vår Gyllenpatriot; men om Koftander och Honnête gissades miste på alla håll. Man gissade på N. N. och N. N. etc. etc.; men när man började att jemföra dem med vår beskrifning, så slog gissningen bom redan vid 3:dje och 4:de raden. Om *några* egenskaper passade in, så passade icke alla. Hvar och en gissade på sitt vis på någon N. N., men hvar och en gissade miste. Koftander och Honnête bli förmodligen rätt svåre att upptäcka, om de icke godvilligt gifva sig tillkänna. Man ville också gissa hvem *Jag Sjelf* skulle vara; men det slog lika illa ut. Ännu har ingen enda gissat rätt, utan alldeles på tok. Det har hittills gått med gissningarna angående mig, som det gick med gissningarna om författaren till Allmänna Opinionens Organ. Man gissade miste, år och dag, än på den ena, än på den andra; men man trodde sig till slut vara ganska säker. Likväl misstog man sig helt och hållet, och ingen enda gissade på den rätta mannen, som äntligen sjelf för sina förmän upptäckte sig. Emedlertid är det roligt nog att få höra hvar och ens förmåga att gissa och att göra slutsatser. Det skadar icke att öfya sig i

hvarjehanda. Men till slut blef jag förargad, ja nästan gallsprängd. Tänk det var en, som var så infam, att han gissade, det jag är sjelfva författaren till Litteratur-Journalen. Har man någonsin hört en sådan oförskämndhet? Jag tog min hatt och käpp, och gick hufvudstupa min väg, för att icke låta min förargelse bli synbar, och derigenom röja mig i förtid.

En Anonym har insändt följande förslag, huru man skall kunna förekomma

Schismer och Oenighet i Samhället.

Schismer och oenighet, säger han, uppkomma ju endast af missnöjen; men hvarifrån uppkomma då dessa? Jo derifrån, att man icke får som man vill; ty den, som får göra huru han vill, utan att något motstånd möter, eller någon olägenhet påföljer, kan icke rimligen vara missnöjd. Att undvika schismer och oenighet, dertill fordras således blott, att förekomma *missnöjen*, och dessa åter förekommas derigenom, att man undanrödjer de *missnöjde*. Säg mig, säger han vidare, skulle väl någon oenighet uppkomma, om ingen klagade öfver oförrätter och öfver lidande; om ingen sökte upprättelse när han blifvit förnärad; om hvar och en lät bero i lugn och stillhet vid allt hvad som händer, säges och göres; om alla trodde, att allt det som sker är det bästa; om hvar och en vore öfvertygad, att alle andra, undantagande han sjelf, ägde rättighet att oklanderadt göra eller säga allt hvad de ville; om hvar och en trodde att vissa klasser aldrig kunna fela eller misstaga sig, samt att endast han sjelf hade orätt? Om hvar och en, som tror sig hafva lidit, eller som tror att hans likar lida orätt genom en eller annan åtgärd, bara ville hålla sin mun och sin penna (kanske också sin arm), så skulle ju inga missnöjen höras, och allt vara tyst och stilla. — Någon torde väl invända, att det vore bättre, att icke gifva *anledning* till missnöjen, så upphöra de af sig sjelfva; men jag frågar en sådan opponent på sitt samvete: hvarföre skall den ena undvika att ge *anledning* till missnöjen, och huru skall han *kunna* det? Är icke ändamålet lika väl vunnet, om man *förhindrar* dessa missnöjen att utbrista, och om hvar och en tror att han *ej* lidit orätt, eller åtminstone att han bör tåla och tåla? Dermed är ju allt hulpet. Förbjud tryckfriheten och straffa hvar och en exemplariter, som vågar klaga eller knota öfver en högre persons eller en Embetsmans åtgärd, så är allt hulpet. Kalla alla sådane på köpet för upprorsstiftare och samhällsförstörare, ehvad de klaga med skäl eller icke, så måste väl knot och klagan en gång upphöra, och alla ömtåliga öron befrias från detta skrån.

Ja, så der säga sofisterne, sade vår Gyllenpatriot. Jag tror det är bäst att *ej* gifva *anledning* till missnöjen, sade han, och att straffa *dem*, som förörätta andra. Annars, och om Lagen icke hålles i lika stränghet emot alla, kommer man, förr eller sednare, tidtals *in statu naturali*, der allt afgöres af styrkan, och der jag sjelf slår den som slår *mig*; och sjelf tar mig ersättning för hvad jag lidit. Allt obestraftadt våld och all obestraftad oförrätt är ett bevis, att Lagarne hvila, och när Lagarne hvila, är Samfundsbandet icke starkt; då är Anarkien i antågande.

N:o 22.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 28 Februari 1812.

Vår hederlige Koftander har inlemnadt till Protokollet en liten artikel

Om Skrymtare.

Det gifves 2:ne slags skrymtare, säger han, nemligen de, som skrymta för andra, och de som skrymta för sig sjelfva. Det första slaget delas åter i 2:ne, nemligen *alamodiska* skrymtare och *medborgerliga* skrymtare. Den *alamodiske* skrymtaren vill synas mer oordentlig än han verkligen är. Han synes frukta allt det som har liknelse af religion, och skulle önska att man trodde honom invecklad i flera kärleks- och andra intriger, än i hvilka han verkligen är brottslig. Den *medborgerlige* skrymtaren åter vill vara ansedd att äga mer dygd än han har: han ikläder sig en yttre devotion, och döljer sina många laster under dygdens vackra täckemantel.

De, som skrymta för sig sjelfva, äro af en annan beskaffenhet. De icke allenast beskylla andra att vara skrymtare, utan de bedraga också sig sjelfva och sitt eget hjerta. De tro sig begåfvade med mer dygd än de verkligen äga, och denna tro antingen hindrar dem att se deras fel, eller ock föranlåter dem att anse dem såsom dygder. Det är på denna olyckliga skrymtan och blindhet i anseende till sig

sjelf, som David syftar i sin 19 Psalm 13 vers, då han säger: *Ho kan märka huru ofta han bryter? Förlåt mig mina hemliga brister!*

Det är angeläget för hvar och en, att upptäcka och följa på spåren de laster, som gömma sig i hjertats innersta. Den som vill göra denna angelägna upptäckt, råder jag att först betrakta sitt förhållande mot sina ovänner. Det händer ofta att våra vänner smickra oss, och att de bemantla allt, lika så väl som egenkärleken. Antingen se de icke våra fel, eller dölja de dem för oss, eller förminska de dem för våra ögon på ett sådant sätt, att vi anse dem alltför obetydliga för att förtjena uppseende och rättelte. Våre ovänner deremot lura ut alla våra steg; de upptäcka ända till den minsta ofullkomlighet vi äga; och ehuru ondskan föranlåter dem att göra felen större än de äro, så grunda sig ändå deras omdömen ofta på någon mer eller mindre verklighet. En vän förstorar våra dygder, och ovännen öfverdrifver våra fel; men en vis man bör fästa uppmärksamheten på hvad de säga begge två, för att uppmuntra sig att utöfva de förre och aflägsna sig från de sednare. Ibland de förmåner vi kunna draga af våra ovänner, är också den, att deras förebräelser visa oss, för oss sjelfva, på den fulaste sidan, och att de upptäcka flera fel än vi sjelfve kunna bli varse, utan biträde af dessa stränga och obarmhertiga Censorer. *Fas est et ab hoste doceri.* OVID. Metam.

För att känna oss sjelfva, är det nödigt att vi undersöka huru mycket vi förtjena af det beröm man skänker oss; om de gerningar, som tillskynda oss detta beröm, härflyta från goda grundsatser, och om det är sant, att vi äga de dygder, för hvilka vi berömmas. Denna undersökning är af högsta vigt; ty vi äro i allmänhet fallne att bedömma oss efter andras opinion, och att uppoffra vårt eget hjertas vittnesbörd för Allmänhetens omdöme.

På det vi icke måtte förvilla oss i en artikel af så mycken betydelse, böra vi ej sätta för högt värde på vissa dygder, som vi kunna äga, och som kunna vara tvifvelsmål eller någon misstanke underkastade; ty det kan vara tusen personer, lika så upplyste och lika så vise som vi sjelfve, hvilka derom hysa helt andra tankar. Vi böra

alltid handla med mycken varsamhet i alla de fall, der det icke är omöjligt att vi kunna bedraga oss. Ett brinnande nit, bigoteriet och förföljelse-andan, till förmån för ett parti eller en opinion, så berömliga som vissa svaga själar tro dem vara, blottställa dock människoläget för oberäkneliga olyckor, och äro i sig sjelfva ganska brottsliga grundsatser; men, med allt detta — huru många människor af en exemplarisk Gudsfruktan gifves det likväl icke, som föda dessa vilddjur i deras hjertan, och anse dem såsom dygder? Det har ännu aldrig gifvits något enda parti så billigt och så ädelt, att en människa kan följa det i hela hettan af sitt nit, och tillika bibehålla sin oskuld.

Vi höra också misstro de gerningar, som härflyta från vårt temperament, från våra käraste passioner, från vår enskilda uppfostran, eller från det som öfverensstämmer med våra jordiska fördelar. I afseende på alla dessa tillfälligheter och dem som likna dem, är en människas omdöme ganska lätt att förleda, och det finner sig i förlägenhet genom en viss kraft, som öfverväldigar det. Det är genom själens hemligaste tillgångar, som tusentals villfarelser och fördomar smyga sig in, utan att man märker dem. En vis man bör därför alltid misstänka alla de steg, som föreskrifvas honom på några andra grunder än förnuftets, och han bör alltid frukta något förborgadt ondt i hvar och en afsigt, som är af tvetydig beskaffenhet, när den tillika är enlig med hans temperament, hans ålder, hans lefnadssätt, eller gynnar hans passion eller intresse.

Ingenting är så angeläget, som att på detta sätt utransaka våra tankar och att forska i hjertats hemligaste gömmor, om vi vilja befästa vår själ och pryda henne med en varaktig dygd, som kan tjena oss till nytta på den sista dagen, då den skall undergå profvet af en oändlig vishet och rättvisa.

Detta slags skrymtan omtalas i Davids 139 Psalm på ett skönt och lefvande sätt Fåfången af den skrymtan, som vill bedraga andra, utvecklar han genom reflexioner öfver Guds allvetande och allestädes-närvarelse, som han tecknar på ett öfverträffligt, hänryc-

kande och ädelt sätt. Det andra slaget af skrymtan är åsyftad i de 2 sista verserna, der David ställer denna vigtiga bön till Den, som ransakar alla hjertan och njurar: *Utranska mig, Gud! och få veta mitt hjerta m. m.*

Om, efter dessa föreskrifter, hvar och en ville dagligen se in i sitt eget hjerta, och icke lemna det så handlöst som vanligen sker, så skulle icke dygden vara så sällsynt, och lasten icke så allmän, som den verkligen är.

Allmän Kungörelse.

De som åstunda att i vårt Blad få införa några af dem författade artiklar, eller eljest vilja biträda med upplysningar, behagade inlemna dem i Utter & Comp:s Boklåda, med utanskrift till *Trompeten*, hvarefter de skola införas, om de af vårt Samfund gillas och finnas lämpliga.

På Trettietyå Nummer af denna skrift, som utgifves Tisdagar och Fredagar, emottages prenumeration med En R:dr Banko i Utter & Comp:s Boklåda.

N:o 23 och 24.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 3 Mars 1812.

Drömmar

kunna ju icke vara mer förbjudne för mig, än för andra, i synnerhet då jag aldrig drömmer vaken, ehuru modernt det är. Emedlertid har jag i min sista dröm icke varit lycklig. Jag drömde hvarken om höghet, stjernor, rikedomar eller vackra flickor m. m. Jag drömde blott om en

Stor Maskrad

af sådana masker, att den borde hållas i Blåkulla, men aldrig i Sverige. Jag hoppas också att den skall bli den sista af det slaget. Maskerne voro:

1:o *Afunden*. Hon hade väl både domino och bahut; men hon var ändå ganska ökänd. Hon blängde på sned på alla de andra maskerna, och ehuru hon sjelf ägde en dyrbar domino, syntes hon ändå förtryta, att alla de andra icke voro klädde som tiggare. Hon skar tänderna i mjugg; förtalte den ena masken för den andra i hemlighet; syntes lida och vändas då förtalet vederlades; och då någon berömdes, uppgaf hon alltid en djup suck. Hon hade en cacherad dolk, med hvilken hon sökte tillfälle att få sticka de andra obemärkt. Men då alla försök dertill misslyckades, begagnade hon

den utvägen att nedspotta deras klädningar, i synnerhet dem som voro hvita, och hvilka för en stund nedfläckades af hennes svarta saliv; men till hennes förargelse försvunno dessa fläckar ganska snart, och maskerne upptäckte småningom hvarifrån fläckarne kommo. Slutligen satte hon sig på en bänk helt andtruten, masken föll af, och hon syntes helt förtärd af sitt invertes lidande. Men när någon snafvade och föll; när någon kom att sönderrifva sina kläder; när, af en eller annan orsak, några masker trätte, och när någon sade, att den eller den masken var ful och stygg; så log afunden rätt hjertligen.

2:o *Egennyttan* var mycket ärbart maskerad; tillfrågade alla maskerna hvar de hyrt sina kläder; beklagade att de icke anmält sig hos henne, som alltid lemnar bättre pris och bättre vara, än alla andra; gaf tillkänna, att det stora sockerståndet till höger var hennes, det hon låtit ditföra, ej för egen vinst, utan endast för att controllera det andra till venster, på det maskerne icke skulle skinnas på confekt och limonad; släckte småningom ut ett och annat ljus, det hon stoppade i sin ficka, för att förekomma för mycken värma och rök i rummet; snappade behändigt opp alla småsaker, som någon mask händelsevis tappade; förmanade flitigt alla maskerna att besöka hennes sockerstånd; varnade dem för det andra, der krita vore blandad i confekten, och rekommenderade sig hos alla maskerna, att få biträda dem i hvarjehanda ämnen, som kunde vara dem af nöden. Hennes ögon voro i beständig rörelse, för att se efter hvar hon kunde finna något att förtjena.

3:o *Agget* var ganska besynnerligt maskerad, så att det hastigt kunde förändra sig från den ena skepnaden till den andra, och från menlöshet till raseriets mask. Bland så många masker hade dennas karakter icke så snart kunnat upptäckas, om icke, händelsevis, *Aggets* hela lefvernes-historia, som det bar under masken, hade fallit på golvet och uppsnappades af några andra masker, som läste det i en vrå. Deraf fans, att agget hade grasserat allt ifrån Odens tid: att det ridit omkull Samvetet: att det spänt bäge mot de bästa Konungar: att det uppväckt de flesta krig: att det af- och tillsatt Kon-

ungar efter behag: att det nyttjat Religionen till täckemantel: att det badat sig i Konungablod: att det tagit lifvet af mången ärlig man, och egendom af många redliga medborgare: att det lockat utländska fiender in i landet, och lagt det under utländskt ok: att det ofta velat göra allt folket till slafvar och tiggare: att det förstört enighet emellan Regenter och Folk, föräldrar och barn, bröder och systrar, och gjort de bästa vänner till hvarandras fiender; med mycket mera, som historien omständligen innehöll. Då *Agget* någon gång demaskerade sig, såg det ganska gement ut, så att sjelfva hin håle lyste ur ögonen. Det syntes vara i något kompani både med *afunden* och *egennyttan*; åtminstone voro de litet slägt; ty i mjugg kallade de hvarandra kusiner.

4:o *Högfärden* hade en förfärligt grann drägt, och gick ganska rak och stolt. Hon syntes förakta alla de andra; ville köra dem alla ur vägen, och åtminstone icke tillåta någon annan att behålla högsätet. Hon höll sig för god att tala vid andra än *smickret* och *dumheten*; men tycktes äga en temligen nära släktskap både med *afunden*, *egennyttan* och *agget*. *Dumheten* tycktes likväl vara en ännu närmare slägting, och *smickret* såg ut att vara hennes kammartjenare.

5:o *Smickret* var maskeradt som en slinka, och hade ögon alldeles som en katt. Det höll sig mest bredvid *högfärden*, hvars drägt det omåttligt berömde, med förringande af de andras. I allt annat lät det *högfärden* först få säga sina tankar, och sade derefter med en djup bugning: — ja. Det sprang ärenden tidt och ofta åt *högfärden*; men som *egennyttan* trodde att *högfärden* var rik, så erböd också hon sin tjenst, och hon hade så när kommit i lufven på *smickret*, som gick henne i förväg.

6:o *Dumheten* ville också vara grann och hade derför utspökat sig förfärligt med bladguld, glasbitar och allahanda oäkta bjäfs, som skramlade värre än berlockerna på en incroyable. Allt satt likväl alldeles rasande; ty *smaken* hade icke varit hennes kammarjungfru. Många skrattade åt denna bondbrud; men hon uttydde det som *afundsjuka*. Hon nalkades väl *högfärden* såsom sin slägting; men den-

na drog sig litet undan, sedan hon sett att man skrattat åt den höga anförvandten. Hon ville vara *högfärdens* apa, och gjorde efter, allt hvad denna gjorde; men bar sig för ovalkadt åt, så att hon väckte ett allmänt gapskratt. Ändtligen skulle hon också dansa, liksom de andra; men, vid första kapriolen, damp hon i golvet som en stock och stötte både näsa och mun förtvifladt. Hon försökte, på samma sätt, några gånger till; men det misslyckades alltid, och hon skylldes på det ojemna golvet och på sina nya dansskor.

7:o *Lättjan* hade *lätit* kläda sig temligen grann. Hon kom skridande, med två stora karltampar, en under hvar arm, som snarare drogo, än ledde, henne. Hon vårdade knappt röra sig. Hon såg fet och frodig ut, som en elg, men iddes icke en gång snyta sig, utan det måste drängarne göra. Ändtligen satte hon sig på en bänk och pustade öfver mödan att hafva gått öfver salen. Drängarne voro ständigt sysselsatte att mata henne med confekt och att springa ärenden, som aldrig togo slut; ty allt skulle drängarne göra. Omsider blef hon upphjuden att dansa; men hon var för lat och skickade den ena drängen i stället. Den andra, som tycktes i hemlighet vara hennes amant, behöll hon kvar, för att torka svetten.

8:o *Girigheten* var klädd i en gammal trasig dräkt; men, vid hennes minsta rörelse, hördes huru dukaterne klingade i fickorna. Hon gick så lätt, för att icke nöta sina gamla skor, och hon sysselsatte sig att plocka opp knappnålar och karamell-papper på golvet. Hon syntes vara alldeles fastande, liksom en bondkaplan när han kommer på kalas och varit buden 8 dagar förut.

9:o *Misstanken* hade en dräkt, som ej kan beskrivas; men hon såg alltför djupsinnig och förbehållsam ut. Hon tordes knappt nalkas någon enda mask; ty hon såg ut som hon fruktade att de antingen skulle mörda eller bestjäla henne; men hon nalkades likväl helt nära och förtroligt intill.

10:o *Sqvallret*, som hade en mask med hundrade munnar, ur hvilka beständigt utgingo hundrade nyheter på en gång. Strax rusade hela svärmen emot henne, lade öronen till och stodo tyste som ste-

nar, för att höra. Vid hvarje nyhet ruckade de på hufvudet. Om någon berömdes, så skar *afunden* tänderna. Om någon gjort en god handel, så vred *egennyttan* sina händer och suckade. Om några ovänner blifvit förlikte, så bleknade *agget* som ett lik. Om någon blifvit upplyftad till ett högt äreställe, så klagade *högfärden* öfver prejudice, och *afunden* sade: — amen. Om det berättades, att ingen numera skulle få någon tjenst, som icke vore försedd med säkra bevis öfver kunskaper, så suckade *dumheten*. Om det sades, att numera kommer ingen fort hvarken med lögn eller limeri, så vexte näsan en half aln på *smickret*, och så vidare.

12:0 *Samvetet*, som genast vid ankomsten trakterades med opium af alla maskerna, och derföre satte sig i godan ro på en bänk i en vrå, att sofva och snarka.

Men huru nu *sqvallret* och *misstanken* vidare buro sig åt, eller hvad anledningarne än kunde vara, vet jag icke så noga; men det vet jag, att inom en liten stund var hela sällskapet i lufven på hvarandra. De slogos, refvos, betos och ryggduntade hvarandra förfärligt; ja ett allmänt mord var nära att föröfvas. *Egennyttan* gick emedlertid i all tysthet och plockade opp lapparna efter alla de sönderrifna maskrad-kläderna. *Agget* och *afunden* gladde sig, att alla de andra voro trasiga, och *smickret* hade krupit under kakelugnen för att gömma sig. I detsamma visade sig en stor och skön gestalt, men alldeles obetäckt, och det var: *Sanningen*, som med sin allvarsamma ton frågade: *Uslingar*, hvad är det här för väsen? Hvad är ert namn? — Vi äro *Patrioter*, sade de alla med en mun. Jag, sade *afunden*, vill bara att hvar och en skall få hvad han bör ha. Jag, sade *egennyttan*, vill att den ena icke skall roffa den andra. Jag, sade *agget*, söker blott allmän enighet och att utrota hämden. Jag, sade *högmodet*, vill att ingen skall förnedra sig. Jag, sade *smickret*, vet att värdera förtjensten hvar hon finnes. Jag, sade *dumheten*, vill att den ena skall vara så god som den andra. Jag, sade *lättjan*, vill att man skall njuta lifvet och ej vara slaf. Jag, sade *Girigheten*, vill att man ej skall förslösa sitt goda i onödighet. Jag, sade *miss-*

tanken, tror att man bör vara försiktig. Jag, sade *squallret*, älskar öppenhjertigheten. Och jag — sade *Sanningen*, anser er allihop för kanaler. Se Er i min stora spegel, sade hon, så får ni se hur ni ser ut. — Alla tittade i spegeln; *samvetet* vaknade och ruskade sig, och alla ryste för hvarandra. — Jo, ni ser visst ut ni, som Patrioter, sade *Sanningen*: här blir aldrig godt af förr än ni får en dugtig husbonde, som gör Er alla rätt, men som också flitigt låter tagelpiskan gå, när Herrarne vilja visa sina familj-lyten och lufvas, i stället att göra gagn och uppfylla sina skyldigheter emot hvarandra och emot Samhället.

Nytt Lotteri.

Någre af våra Ledamöter och en anonym ha gjort sig den otacksamma mödan, att författa anmärkningar öfver Journalen för Litteraturen och Theatern; och som det mesta af allt hvad der förekommer förtjenar anmärkning, så var det ej underligt, att redan öfver hundra blifvit aflemnade för att undergå pröfning. För att undvika all villrådighet om företrädes-rätten emellan allt det dåliga, så beslöts att genom lottkastning utröna, hvilken nummer borde först komma i fråga, och lotten utföll på N:o 281 och 282. Vid efterseende funnos anmärkningar af 5 särskilda författare vara inkomne i detta ämne, hvaraf en upplästes, insänd af en anonym, och hade till titel:

Till den okunniga Läraren.

Den som skall hålla föreläsningar öfver den Svenska stilen, måste sjelf äga en riktig stil; måste förstå att skilja mellan en stark och en svag; måste begripa hvad han läser, och äga rediga begrepp; men ej vara vindögd eller skäfögd på förståndet; måste vara fri från allt pedanteri, och äga förmåga att fästa sig vid sjelfva saken, och icke vid småsaker eller barnsliga anmärkningar, som väcka medömkan då man nedlåter sig att läsa dem; med ett ord: den som vill framställa

sig såsom lärare, måste icke vara en oredig lärjunge, för hvilken all förmåga att vara lärare saknas. Att vara författare till vissa Ströskrif- ter utan prenumeration, till undersökning om oveldigheten af de så kallade oveldiga tankar, till Sängen till Finska Arméns ära; till Skaldestycket *Handen*, och till flera skrifter af en lika halt och af en lika släpande och obehaglig stil, full med tautologier och verbiage; är så långt under att vara en god författare och att äga en god stil, att allt framträdande i egenskap af lärare är en straffbar förmäten- het, härledande sig från den egenkärlek och den inbillning om egen förmåga, som är en följd af okunnigheten. Än mer: man är icke skicklig lärare därför att man har den alldeles icke sällsynta talan- gen att kunna skriva några försvarliga verser, ja äfven ett icke o- dugligt åminnelse-tal öfver en död. Till detta fordras blott naturlig fallenhet, och fältet är vid hvarje tillfälle ganska inskränkt, äfven- som ämnet merendels beror på ett fritt val. Allt detta oaktadt kan ändå den mer sällsynta, men långt angelägnare, talangen saknas, att med redighet och grundlighet afhandla ämnen som fordra sakkun- skap, underbyggnad och erfarenhet. Denna sednare talangen är lik- väl högst nödig, för att kunna vara lärare; i annat fall röjer sig *skolgossen* i stället för *läraren*. Just denna omständighet är också den rätta orsaken, hvarföre nästan alla anmärkingar nu för tiden merendels äro dåliga och orediga; liksom oborstenheten är orsaken till deras plumphet. Men, om en sann och riktig anmärkning nå- gon gång vore ett förringande af en författares värde, så är deremot en falsk och oriktig kritik den största seger en författare kan få. Det- ta glömmes likväl nästan af alla critici.

Den som icke vet, att Författare och Skriftställare *icke* äro ett och detsamma: att *detsamma* icke finnes i hela vida världen: att verkliga synonyma alldeles icke finnas i något enda språk: att upp- lysning och upplysningens *ljus*, allt efter som meningen framställles, äro lika så litet ett och detsamma, som solen och solens ljus, samt att futurum, men icke præsens, måste nyttjas då man bestämdt vill utmärka, att det, som sökes, ännu *icke* inträffat; den behöfver yända

om till Läromästaren, för att, om möjligt är, kunna bli en någorlunda försvarlig lärjunge.

Att galoscher göra stöflor vattentäta, som läraren påstår, är en ny upptäckt i skohistorien. Hittills har man ej trott dem äga den egenskapen, utan endast den, att galoscherne, om de sjelfve äro vattentäta, kunna (så framt man har dem på sig och icke klifver ner sig för djupt) hindra vatten att intränga i de icke vattentäta stöflorna. Man kunde ju också säga, att en paraply gör en hatt vattentät, och att en pels gör en rock varm! Hvilken lärare!

Att läraren icke begriper hvad uttrycket: *höja sig i snille*, vill säga, är icke underligt; ty hela hans långa, orediga och förvridna arbete visar uttryckligt, att han alldeles icke har något begrepp om snille.

Lagar och tryckfrihets-förordningar hindra förunderligen stilens enlighet med karakteren, säger han. Hvilken uselhet och hvilket nonsens!! Men läraren har likväl sjelf ådagalagt, att hvarken tryckfrihets-förordningen eller lagarne hindrat honom att skriva en dålig stil, som är enlig med hans dito karakter.

Fruktisamheten är nästan alltid medelmåttans och den dåliga skribentens kännetecken, säger han. Också en skön tanke, som i synnerhet lär vara ett loftal öfver Voltaire, hvilkens arbeten utgöra så många volymer, men ändå allmänt erkännas vara ganska goda. Att äga rikedom af tankar och lätthet att arbeta, är således ett bevis på medelmått. Att svettas, truga, pina och krysta sig, lär deremot vara ett bevis på snille. Häri ligger säkert någon egenkärlek; ty läraren vet förmodligen icke huru han på annat sätt skulle kunna processa sig in i snille-klassen. Att *många stora författare skrivit med mycken möda och svårighet*, är ett uttryck, som förmodligen också lär vara en utväg att kunna få räknas ibland stora författare. Likväl vet man, att Voltaire skref *L'Écossaise* på 8 dagar, och *Tancrede* på mindre än en månad; men han måste också uppbära mycket ovet för sin lätthet att arbeta. Läraren lär antingen ej hafva läst hvad Hr Leopold så grundligen skrivit i detta ämne, eller ock icke tro hvad denne store författare sagt.

Att *stryka ut*, är ett godt råd, som läraren sjelf bort besinna. Äfven en god författare kan ofta äga skäl att nyttja detta råd; men att stryka ut och *skriva om* idkeligen, fram och tillbaka, som läraren tillstyrker, lär svårigen kunna i allmänhet vara lämpligt för en man af snille; men hade varit ganska nyttigt för läraren sjelf vid hans föreläsning.

Om det medgifves, att *den högsta konsten skall röjas deri, att det icke röjer någon konst*, så står väl också den regeln fast, att hvarken författare, artister eller virtuoser böra forcera den högsta pointen inför Allmänheten; ty det är just då, som det röjer sig att man vill vara konstig, och det är just då som man misslyckas.

N:o 25 och 26.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 6 Mars 1812.

Verser,

*afsjungne i Visby på HANS KONGL. HÖGHET KRONPRINSENS
Födelsedag, den 26 Januari.*

Han kom och såg och vann —
Välsignad vare Han,
Vår Hämnare! —
Hans rykte öfvervans
Af nya lagrars krans;
I alla dygders glans
Han segrade. :;

Med helig sympati
Åt Honom offra vi
Vårt hjertas gärd —
Han krigets låga släckt,
Och aggets spira bräckt,
Och samfunds-andan väckt:
Han är den värd. :;

CARL JOHAN blir vårt hopp
I gyllne dagars lopp —
Han är vårt värn.
Han läre Svears hand
Att odla Thules strand
Och skydda Ivars land
Med Svears jern! :;

Emellan haf och fjäll,
Han År- och Seger-säll
Besjungas skall —
Se i vår kalla zon
En blomstrande Nation,
Befästade Hans Thron
På världens fall. :;

Bland dyra föremål
Med segrarnas symbol
Och myrten höljd,
Han hinne Emunds år,
Tills sent Han målet når,
I CARLARS hjelte-spår
Af minnet följd! :;